

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **I. M.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 31 października 2024 r.,
wniosku obrońcy skaranej o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku
Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z dnia 14 lutego 2024 r., sygn. akt IV Ka 665/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy
z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt IV K 1179/22,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

nie uwzględnić wniosku.

W kasacji wniesionej przez obrońcę skaranej I.M., niezależnie od podniesionego zarzutu rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, zawarty został również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozpoznania kasacji, w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skaranej I.M. nie jest zasadny.

Na wstępie zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego

orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś samo wniesienie kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże w judykaturze od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla osoby skazanej wyjątkowo dolegliwe skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność oraz w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa (zob. postanowienia SN z 30 września 1997 r., II KKN 329/97, OSNPP 5/1998, poz. 12; z 25 marca 1998 r., II KKN 461/97, OSNPP 9/1998, poz. 14; z 6 czerwca 2000 r., II KKN 74/99, LEX nr 50206; z 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; z 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493; z 15 marca 2017 r., II KK 52/17, LEX nr 2242367; z 15 stycznia 2018 r., II KK 23/18, LEX nr 2449778; z 22 stycznia 2020 r., III KK 5/20, LEX nr 3176621).

Oceniając niniejszy wniosek przez pryzmat powyższych reguł, stwierdzić należy, że na obecnym, wstępnym etapie postępowania kasacyjnego, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia (po merytorycznym rozpoznaniu wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia), nie zachodzą wystarczające przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa z art. 532 § 1 k.p.k. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową

argumentację i wykazać właśnie szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia tych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. Tymczasem obrońca ogranicza się jedynie do przywołania okoliczności, że skazana aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności i stąd nie jest w stanie zgromadzić środków pieniężnych koniecznych do wywiązania się z zasądzonego obowiązku naprawienia szkody.

Nadto, wprowadzie ranga sformułowanego w skardze zarzutu rażącej obrazę art. 433 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k. jest niewątpliwie wysoka, jednakże (podobnie jak i przy innych uchybieniach), dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu), musiałoby być nieomal zbliżone do pewności, oczywistości. Tymczasem na obecnym etapie postępowania można jedynie powiedzieć, że niewątpliwie zasadność wniesionej na rzecz I.M. skargi, zostanie szczegółowo i wnikliwie przeanalizowana przez Sąd Najwyższy na rozprawie. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania niniejszej kasacji, w sytuacji, gdy omawiana skarga nie podnosi tego rodzaju uchybień oraz argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność. a tym samym nieomal realną pewność uwzględnienia kasacji. Tym samym przedmiotowy wniosek, w tej perspektywie, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Dostrzec także należy, że w pisemnej odpowiedzi na skargę obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie.

W tym stanie rzeczy, nie przesądzając (w kontekście wcześniejszych uwag) w żadnym stopniu przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do uwzględnienia wniosku obrońcy i zastosowania wyjątkowej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

WB.

[ał]

